

Sygn. akt IV KO 74/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

po rozpoznania w Izbie karnej na posiedzeniu,
w dniu 21 września 2017 r.,
w sprawie **K.T.** ,
skazanego z art. 148 § 1 k.k. i in.,
wniosku skazanego,
o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 13 czerwca 2014 r., sygn. akt II AKa (...),
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K.
z dnia 14 stycznia 2014 r., sygn. akt XXI K (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 stycznia 2014 r., sygn. akt XXI K (...), utrzymanym następnie w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 czerwca 2014 r., sygn. akt II AKa (...), K.T. został uznany za winnego popełnienia przestępstw z art. 148 § 1 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k., art. 157 § 1 i 3 k.k., art. 157 § 2 i 3 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 12 lat pozbawienia wolności.

W dniu 12 czerwca 2017 r. skazany K.T. złożył osobisty wniosek o wznowienie postępowania w ww. sprawie. W uzasadnieniu wniosku skazany

podniósł, że w trakcie przesłuchania w jednostce Policji dopuszczono się na jego osobie przestępstwa, wymuszając przyznanie się do popełnienia przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. oraz wymyślenie jego przebiegu. Jednocześnie skazany złożył wniosek o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu celem sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Z treści wniosku skazanego o wznowienie postępowania wynika jego oczywista bezzasadność, w związku z czym należało odmówić przyjęcia wniosku bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazuje się, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Zaznaczyć przy tym należy, że w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (*Dz. U. poz. 1247*) od dnia 1 lipca 2015 r. powstał obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania – z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Ustawodawca w treści art. 545 § 3 k.p.k. określił, że sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, która może być oczywiście bezzasadna z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej (*zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, nr 1, poz. 5*).

Taka właśnie sytuacja zaistniała w przedmiotowej sprawie. W poprzednim postępowaniu o wznowienie postępowania zainicjowanym wnioskiem skazanego (sygn. akt IV KO (...)) jego obrońca dokonał analizy akt sprawy w kontekście wszelkich ustawowych przesłanek sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, stwierdzając że w sprawie nie znajduje zastosowania żadna z określonych przez ustawodawcę podstaw do wznowienia. Takich podstaw nie dostarczył również i teraz skazany. Podnoszone przez skazanego okoliczności dotyczące popełnienia na jego osobie przestępstwa podczas przesłuchania w jednostce Policji nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonych w aktach sprawy dokumentach. Zarówno podczas zatrzymania (*k. 58*), jak i podczas przesłuchania przez prokuratora (*k. 116-121*), czy też w czasie posiedzenia w przedmiocie zastosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania (*k. 125-127*) K.T. nie zgłaszał zastrzeżeń co do sposobu przeprowadzanych z nim czynności, nie wskazywał także na popełnienie na jego osobie przestępstwa. Zaznaczyć jednocześnie należy, że okoliczności złożenia określonej treści wyjaśnień przez skazanego w fazie postępowania przygotowawczego były badane przez Sąd I instancji, który nie dał wiary twierdzeniom K.T. w kwestii wymyślenia przebiegu zdarzenia, czy też obawy przed policjantami obecnymi na posiedzeniu w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania. Na marginesie jedynie należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się, jeżeli w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia, jednakże czyn taki musi być musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 lub w art. 22 k.p.k., czego w przedmiotowej sprawie nie wykazano.

Powyższe sprawia także, że brak jest podstaw do wyznaczenia skazanemu kolejnego obrońcy z urzędu. Zagwarantowane w art. 42 ust. 2 Konstytucji RP prawo do obrony zostało K.T. zapewnione poprzez wyznaczenie mu w postępowaniu wznowieniowym obrońcy z urzędu, który – co wskazano powyżej – nie stwierdził podstaw do sporządzenia tego rodzaju wniosku.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.